

Cuộc Gặp Gỡ Trên Chuyến Tàu Cuối Năm

Contents

Cuộc Gặp Gỡ Trên Chuyến Tàu Cuối Năm	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	3
3. Chương 3	4
4. Chương 4	6
5. Chương 5	8
6. Chương 6	10
7. Chương 7: Kết Thúc	12
8. Chương 8	13

Cuộc Gặp Gỡ Trên Chuyến Tàu Cuối Năm

Giới thiệu

Edit: Natane Thể loại: hiện đại, nhất kiến chung tình, tiểu thụ đi sai giường, ầm ập, HE Tên gốc: Khóa niên chi hỏa xa t

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cuoc-gap-go-tren-chuyen-tau-cuoi-nam>

1. Chương 1

Cho nên nói, tiểu bạch gì đó luôn có đặc quyền nha.

“... Tiểu Trầm à, cậu thật sự muốn mang nhiều đồ như vậy về nhà sao?” Lý Mặc cùng phòng nhìn Trầm Lập Thu đang thu thập đồ đạc, không biết nói gì.

Đây chỉ là nghỉ đông thôi, tên nhóc này đi nghỉ một ngày, vì thế sáng nay thức dậy liền thấy hai cái vali cỡ lớn được đặt ở một bên. Đây có phải là sắp chuyển nhà không a = =.

“Không phải... Thì, quà mang về cho mẹ tớ, quà thưởng cho ba đứa cháu gái nhỏ học tiểu học được lên lớp, còn có quà tân hôn cho anh trai của cháu trai của thím hai tháng sau kết hôn @% &%” Trầm Lập Thu nhìn đồng hồ kế bên giường mình vô cùng tự nhiên nói.

“... Vậy, xin hỏi ngài... làm sao bắt bọn nó lên được xe lửa = =.” Nhớ đến hồi khai giảng biết được Trầm Lập Thu là đứa con trai duy nhất, Lý Mặc đồng học cực kỳ không muốn biết cậu ta cần phải đem bao nhiêu quà về đưa cho bao nhiêu người nhồi nhét vào 2 cái vali cỡ bự đó.

“Không phải còn có cậu sao?” Đem cái grap giường cuối cùng cột lại bằng dây vải bỏ vào tủ quần áo xong, Trầm Lập Thu đồng hồ hai mắt vô tội nhìn Lý Mặc...

“Yên tâm đi cậu chỉ cần giúp tớ mang vào xe lửa là được, chúng ta nhiều năm tình nghĩa, cậu không thể nào bỏ mặc tớ được a.” Trầm Lập Thu đồng hồ vào thời điểm có việc cầu người sẽ ngẫu nhiên lộ vẻ nhõng

nhèo đáng yêu. Tuy nói một nam sinh làm vậy không khỏi quá mức nữ tính, nhưng tên này bẩm sinh bộ dạng ngây thơ chất phác, mặt búp bê, lúc cười lộ ánh mắt lờ lờ sáng lên mang theo má lúm đồng tiền.

Được rồi, Lý đồng học hài hước mẽ chiến bại, nhận mệnh giúp đỡ mang đi hai vali lớn kia như tha hai cái thi thể.

“Cho nên, tớ nói cậu vì cái khỉ gì không biết gọi taxi a!!!!” Bất chấp gió thổi xào xạc, Lý đồng học hài hước mẽ đứng giữa trạm xe buýt lạnh run, hai hàm răng đánh nhau cầm cập, thiếu chút gào lên.

“Tiền đi rất đắt QAQ” Trầm Lập Thu yếu ớt đưa ly trà sữa qua, ủy khuất nói.

Lý Mặc hoàn toàn hết chỗ nói rồi, rốt cuộc là bản thân tam sinh hữu hạnh bao nhiêu mới có thể gặp được cực phẩm này a - . -

Lý Mặc là người Bắc Kinh chính gốc, sinh ở Bắc Kinh lớn lên ở Bắc Kinh, thi đỗ đại học cũng là chọn đại học B đại gần nhà, trường học yêu cầu tân sinh viên phải trở trường, chuyện này cũng không có gì. Lý Mặc đồng học từ trước đến giờ là con một, luôn mong chờ cuộc sống tập thể, cho nên thực chờ mong bạn cùng phòng của mình.

Khi có một thằng con trai nhỏ nhắn, đầu nhỏ thân hình nhỏ, ngoại trừ cặp mắt to được một nhóm người gồm bảy người cô tám người dì cả vây quanh đi vào phòng ngủ, Lý Mặc đồng học không phải không kinh ngạc. Nhìn một đại gia đình vội vàng bận rộn mang theo mấy bao đồ thật lớn, phân loại chỉnh lý trải giường chiếu, làm cho Lý Mặc đồng học đứng quan sát ở địa bàn nhỏ nhỏ của mình tận lực đem bản thân thu nhỏ lại, tiếp tục thu nhỏ lại, mẹ nó đừng chen lấn có được hay không!

Trong lúc đầu óc còn choáng váng, nhóm dì cả bác gái ồn ào này rốt cuộc đi rồi, đương nhiên, trước khi đi còn không quên lôi kéo móng vuốt của Lý đồng học, nhiệt tình nói: “Chào cháu, cháu là bạn cùng phòng của Thu Thu nhà chúng ta sao, ai nha đây là duyên phận gì mới có thể gặp được nhau a, Thu Thu nhà chúng ta về sau liền nhờ cháu chăm sóc, nó có chút mơ mơ màng màng, cháu đừng để nó đi ra ngoài một mình a, nó không xài tiền nhiều, nó rất dễ dàng tin lời người khác, cháu phải chú ý để nó không bị lừa a %&..... bla bla bla.”

Suy nghĩ trong đầu Lý Mặc đồng học như gió lốc tìm không ra phương bắc, chờ cho đến khi đầu óc thanh tỉnh chút ít liền bị dọa bởi phòng ngủ trở nên chật chội trong nháy mắt, rồi nhìn thấy ở trung gian đồng loạn thất bát tao gì đó có một tiểu nam sinh tay nhỏ chân nhỏ đứng đó, nụ cười có chút xấu hổ, nói: “Đồng học, chào cậu, tớ gọi là Trầm Lập Thu.”

Đôi mắt sáng cong cong, cái miệng nhỏ nhỏ đỏ đỏ lên thực đáng yêu, đương nhiên chuyện này không thay đổi được sự thật Trầm tiểu bằng hữu là một tiểu bạch. Cho đến một năm sau, Lý Mặc đồng học đã hoàn toàn hiểu được lời nói của những người lôi kéo mình lại bla bla bla một đồng hư hư thực thực không phải là khoa trương. Tiểu tử này... Thật sự rất bạch a = =

Cho nên nói, đời này gặp được Trầm Lập Thu, Lý Mặc đồng học cảm thấy rằng mình sẽ không bao giờ... chờ mong cuộc sống tập thể hữu nghị cùng phòng gì gì đó, này hoàn toàn trở thành vú nuôi a QAQ!

Cố sức đem hai chiếc vali đi tới, Lý Mặc đồng học ở trong lòng yên lặng lau nước mắt.

“Xem đi, đều do cậu nhớ nhầm thời gian phải lên xe buýt, bây giờ không có thời gian để tớ giúp cậu đi cất hành lý % &... &” Xe dần chạy tới, Lý Mặc đồng học đang lải nhải cản dận.

Xe lửa chậm rãi di chuyển, Trầm Lập Thu vô tội cười cười vẫy vẫy tay với Lý Mặc bên ngoài, đến khi không còn nhìn thấy người mới có chút mê mang nhìn đồng hành lý bên cạnh mình, thật khó khăn.

Trầm Lập Thu mua phiếu giường cứng, giường ở toa 15. Nhìn xuống đáy giường, lại nhìn lên giá hành lý trên đầu, Trầm Lập Thu lệ tuôn, nâng không tới a, phía dưới do cái vali quá lớn, hoàn toàn không đẩy vào được. Nhìn đám người sốt ruột phía sau, Trầm Lập Thu muốn đặt hành lý vào trong rồi nhường đường cho người khác qua trước, nhưng mà vướng nhiều quá, trên trán Trầm Lập Thu chảy mồ hôi a. Làm sao bây giờ o()o

Sau khi cố gắng mở đường, Trầm Lập Thu nhìn nhìn hai nữ sinh đang ngồi ở trên giường, xem ra là cùng toa giường với mình, chẳng lẽ nhờ gia đình người ta giúp mình sao?

Nhìn hai nữ sinh nhỏ xinh, Trầm Lập Thu vẫn là kéo quai vali, mê mang nhìn giá hành lý cao cao tại thượng.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

(“ ”), hôm nay vừa ngồi xe lửa về nhà, tối hôm qua đêm dài đằng đẵng, không có lòng dạ nào để ngủ nên nào bỏ cả đêm, vì thế ở trên xe lửa gõ ra đoạn văn ngắn này, hy vọng những cô gái và chàng trai sắp nghỉ hoặc đã nghỉ đi chung đường về nhà có một niềm vui nho nhỏ.

2. Chương 2

Hành trình trên xe lửa của Trầm tiểu bạch

Đứng ngốc không biết bao lâu, hành lý trong tay bỗng dưng bị đoạt đi, Trầm Lập Thu cảm giác trong tay trống rỗng, quay đầu nhìn lại thì thấy một nam sinh cao lớn đứng trên cầu thang, trừng mắt nhìn mình một chút, không kiên nhẫn nói: “Đứng đây ngốc làm gì, đem hành lý đưa cho tôi.”

Rồi mới tỉnh ngộ khỏi trạng thái thất thần, Trầm Lập Thu vụng về đưa hành lý cho nam sinh. Nam sinh cất đồ vật này nọ xong đứng bên cạnh Trầm Lập Thu, kéo kéo nếp nhăn ở góc áo, thản nhiên liếc nhìn Trầm Lập Thu, sau đó ngồi xuống ghế tựa bên cạnh, tay chống cằm, ánh mắt nhẹ nhàng nhìn ra cửa sổ, không chút tiếng động.

Mà hai nữ sinh ngồi trên giường bắt đầu khe khẽ nói nhỏ, thỉnh thoảng lộ ra vài từ “đẹp trai quá”, “cường công nhược thụ” ...

Nghe thế mới kịp phản ứng, mặt lập tức đỏ, không được tự nhiên nói câu “Cám ơn” cũng không để ý người ta có nghe thấy không thì lập tức mang ba lô trên lưng đến giường mình. Cái gì mà công thụ a... Cậu sao lại nghe không hiểu a, bản thân mỗi ngày đều bị đám nữ sinh trong lớp chọt tới chọt lui, cho dù không hiểu thì đã nên hiểu rồi.

Đến khi trời tối sáu bảy giờ, khắp nơi đều lan tỏa mùi mì ăn liền, bụng Trầm Lập Thu bắt đầu đánh trống, từ trong ba lô lấy ra một hộp mì Khang sư phụ vị thịt bò kho, ngốc ngốc bò xuống giường, điều bộ này khiến cho mọi người ngồi ghế xung quanh nở nụ cười. Mặt Trầm Lập Thu lại đỏ lên, cái giường đáng chết, rõ ràng khi còn ở phòng ngủ, Lý Mặc lo lắng cậu không leo lên giường trên được nên đặt cho cậu ở giường dưới, người ta luôn luôn quan tâm tới cậu, sao có thể trách cứ được.

Thoảng nhìn nam sinh vừa rồi giúp cậu vẫn thản nhiên nhìn ngoài cửa sổ, có chiều hướng không định ăn gì, lúc này buổi trưa có một xe đẩy bán hoa quả bán đồ ăn vặt bán thức ăn bất luận hô lên hăng say cỡ nào cũng không thấy anh ta liếc nhìn một cái, trong lòng giật giật, Trầm Lập Thu vẫn kiềm chế được xúc động bước lên hỏi người ta có ăn hay không, nước nóng vừa lúc xong. Tuy anh đẹp trai giúp đỡ mình, nhưng tự dưng lại đi lên hỏi người ta có ăn hay không thì rất không lễ phép = =

Bụng hộp mì nóng vù vù trở về, Trầm Lập Thu nhường cho vài người đi qua, cuối cùng thuận lợi tới giường của mình, thấy một hàng chỗ đều đã có người ngồi, duy độc trước mặt nam sinh kia thì không, Trầm Lập Thu ngần ngại, hay là qua đó ngồi đi.

Không biết tại sao, Trầm Lập Thu trong lòng ỉn ỉn có chút sợ nam sinh này, không phải bộ dáng người ta đáng sợ thế nào, ngược lại rất tuấn tú, nhìn xem phản ứng vừa rồi của hai nữ sinh thì biết. Nhưng mà khí tràng này a, người tới gần anh ta đều cảm thấy một trận khí lạnh. Khó trách không ai dám ngồi đối diện anh ta.

Cái mũi anh tuấn, đôi môi đầy đặn, khóe mắt sắc bén đôi mắt sáng ngời, hàng lông mày lưỡi kiếm, nam sinh dễ nhìn như vậy nên cười nhiều nhiều mới tốt a.

Đầu chôn trong hộp mì nóng hôi hổi, Trầm Lập Thu thỉnh thoảng liếc mắt qua làn khói trắng đánh giá đối phương.

Có lẽ ánh mắt Trầm đồng học quá mức mãnh liệt, nam sinh khe khẽ nhú mi một chút, buông chân xuống, sau đó đứng lên đi tới giường toa 13. Thử hỏi bất kể là ai, dưới tần suất vài giây một lần thăm hỏi còn có thể yên ổn không phát hiện ra đâu.

Ác...Nguyên lai anh đẹp trai là ở giường này. Trầm đồng học trong lòng lầm bầm lâu lâu, tựa hồ không ý thức được do hành vi của mình khiến cho người ta leo lên giường.

Giải quyết xong mì ăn liền phong phú có bỏ thêm trứng, Trầm Lập Thu thỏa mãn đánh một cái ợ, bưng bát mì ăn liền đi vứt.

Thời điểm trở về đi ngang qua toa 13, giường mắt nhìn nhìn, phát hiện anh đẹp trai đang tựa vào thành giường, gối đầu lên tay trái, tay phải ản ản trên điện thoại di động không biết nhìn cái gì. Trầm Lập Thu leo lên giường của mình, an tâm lấy truyện tranh đeo kính lên xem.

Chín giờ rưỡi, Trầm Lập Thu lấy ra đồ dùng rửa mặt đi tới phòng rửa vệ sinh sạch sẽ bản thân, không có nước ấm thật khổ, thực sự muốn... đi tắm! Sớm biết vậy nghe lời mẹ đi máy bay mà về T! Trầm đồng học ủy khuất trong lòng rít gào, thu thập xong đồ vật rửa mặt này nọ chuẩn bị quay về giường.

Lau lau tóc dính bọt nước, Trầm đồng học đẩy ra cửa toa giường cứng, nhận ra đèn đã tắt mất, uy uy uy!!! Như thế nào lại tắt đèn lúc mười giờ a, không ai nói với tôi giường cứng trên xe lửa là mười giờ tắt đèn a khi gió, Trầm đồng học lần đầu tiên ngồi toa xe lửa hoảng loạn. Còn có, không ai nói với tác giả cậu có bệnh quáng gà (bệnh nhìn kém vào buổi tối) sao o()o Trầm đồng học khóc thầm.

Mò mò lan can bên cạnh, Trầm đồng học gian nan từng bước từng bước đi. Trong lòng đếm giường của mình, sau khi cảm giác được liền nhanh chóng cất đồ dùng rửa mặt, đắp chăn lên thề không bao giờ đi đâu nữa. Tốc độ leo giường này nếu Lý Mặc đồng học ở đây tuyệt đối sẽ không tin tưởng, khẳng định hô to tiểu tử này sao nhanh như vậy!

Trầm đồng học núp trong chăn lấy điện thoại di động ra xem tiểu thuyết, điện thoại di động cảm ứng không biết tên này công năng lên mạng tán gẫu này đó quả thật gì cũng có, mà ưu điểm lớn nhất là thời gian sử dụng pin rất lâu. Đây chính là lý do Lý Mặc đồng học kiên quyết bảo Trầm Lập Thu phải mua cái này, nếu không có điện, tiểu tử này nếu đánh mất cũng không biết a.

Thỏa mãn xem tiểu thuyết, thời gian trôi qua rất nhanh. Đến lúc có vẻ như mười một giờ, người ở giường dưới lên xe. Trầm đồng học nghe tiếng cộp cộp cộp cộp rồi yên lặng dần, không lâu sau có tiếng ngáy phát ra.

Đây là xe lửa QAQ, Trầm thiếu gia không nhiễm khói lửa nhân gian trong lòng thực hối hận thật lớn. Có ông chú bệnh phù chân coi như xong, gặm hạt dưa không để ý hình tượng coi như xong, đủ loại cực phẩm coi như xong, ngáy coi như xong... Ai, nhẫn đi.

Đem áo khoác mình úp lên đầu, Trầm đồng học tiếp tục xem tiểu thuyết...

Trong mắt mơ mơ màng màng các dòng chữ nhỏ dần trùng điệp cùng một chỗ, mí mắt nặng nặng lên không nổi, Trầm đồng học cứ như vậy ôm di động ngủ mất.

Xe lửa dừng một chút đi một chút, không biết qua bao nhiêu cái trạm, Trầm đồng học khi tỉnh lại là do bị nghẹn nước tiểu làm tỉnh, muốn nhìn đến hừng đông, nhưng đến hừng đông xem ra còn phải chờ thật lâu, Trầm đồng học cuối cùng cảm thấy bàng quang sắp vỡ, vẫn là nhận mệnh đứng dậy, sờ soạn đường tới WC.

Sau khi thả nước toàn thân thoải mái. Trầm đồng học rửa tay sạch sẽ rồi lại sờ soạn trở về, mơ hồ nhìn thấy anh đẹp trai ở khu vực hút thuốc, Trầm đồng học gơ tay lên ản ản nói một câu: “Chào anh đẹp trai.” Sau đó lại như u hồn bay trở về. Từ từ nhắm lại hai mắt, lần mò giường của mình, leo lên, ản, có thể ngủ tiếp. Trên xe lửa khá dễ ngủ a, lần qua lần lại cố gắng thôi miên ngủ ngủ ngủ, chỉ có điều cái ba lô gấu nhỏ của mình ở đâu rồi? Nhắm hai mắt lục lọi một hồi, không có dụng đến, đá trúng góc giường, thôi kệ, sáng mai rồi đi tìm, nghĩ tới đây, Trầm đồng học lại thỏa mãn chìm vào giấc ngủ.

3. Chương 3

Nằm sai giường rồi sau này làm sao gả đây ==

Tắt điều thuốc trong tay, Tiêu Minh Phàm nhìn ngọn đèn bên ngoài cửa sổ, một tay dút vào túi quần, một tay chơi đùa với điện thoại di động, tựa hồ dụng phải nút nào, màn hình sáng lên, trên màn hình xuất hiện một loạt kí tự, tin nhắn được phát ba ngày trước, mà thời gian biểu thị bây giờ là 31/12/2012 4:00.

“Chúng ta không thích hợp.Chia tay thì tốt hơn.”

Tiêu Minh Phàm nghĩ không ra nguyên nhân đối phương chia tay, cũng không hỏi tới, vốn không phải là người nhiều lời, gặp phải đối tượng cái gì cũng giấu ở trong lòng, tổ hợp như vậy muốn cùng một chỗ thật không dễ dàng. Nhớ lại mâu thuẫn lúc ban đầu là do đối phương bảo mình yêu không nhiều, Tiêu Minh Phàm cũng không hiểu được người đó rốt cuộc muốn loại yêu thương gì. Khi đối phương nhắn tới những lời này, mệt mỏi tiêu tan hết, Tiêu Minh Phàm không có đi truy vấn trở lại, cũng không trả lời, chỉ là đăng ký một vé xe lửa, đi đâu cũng không sao, bản thân tạm thời trở nên thoải mái là được. Vì thế, giờ này khắc này, Tiêu Minh Phàm đang ở trên xe lửa.

Nhớ đến hành vi có chút xúc động của mình, Tiêu Minh Phàm nở nụ cười, quả thực là hành động của trẻ con a, bất quá tựa hồ đã lâu lắm rồi không thả lỏng bản thân, lần này xem như là tự thưởng ngày nghỉ cho mình đi, có lẽ đây là chuyến du lịch không tồi a, trừ bỏ lúc khởi đầu gặp được tiểu nam sinh mơ hồ kia.

Nghĩ đến đây Tiêu Minh Phàm thật sự bật cười, nam sinh kia thật là sinh viên sao? Lúc nhân viên tàu đến kiểm tra vé xe, Tiêu Minh Phàm vô tình nhìn được thẻ học sinh đối phương móc ra, có chút giật mình.

Thấy thế nào cũng giống như bộ dáng học sinh trung học, cánh tay nhỏ nhắn chân nhỏ, thanh âm cũng rất nhỏ, làn da trắng trắng nõn nõn giống bé gái, đôi mắt tròn trịa như một động vật nhỏ nào đó, còn thường thường thích đỏ đỏ miệng, bộ dáng ngốc ngốc bò lên giường thật rất buồn cười, lúc ăn không chút che dấu quan sát mình, một đứa nhỏ như vậy a...

Trong đầu đột nhiên xuất hiện bộ dáng mơ hồ của người nọ đi qua khu vực hút thuốc, quả thật là... vừa nhìn liền biết chưa tỉnh ngủ a.

Thoáng nhìn xe lửa lại dừng ở trạm, tựa hồ lần này phải dừng rất lâu, đem điện thoại sắp hết pin cất đi, Tiêu Minh Phàm xoay người quay về khu giường nằm.

Tiêu Minh Phàm vừa leo lên giường mình liền phát hiện có gì đó không thích hợp, có người?

Thân mình cứ vậy treo ở không trung, hai tay chống đỡ hai bên thành giường, Tiêu Minh Phàm đầu tiên nghĩ mình đi sai giường sao? Không xui như vậy đi?Nhờ vào ánh đèn mỏng manh ngẩng lên nhìn bánh hiệu giường, đúng rồi a. Vậy đây là ai??!

Ánh mắt đi xuống, Tiêu Minh Phàm liếc mắt một cái liền nhận ra người đang cuộn mình thành một cục là đứa bé vừa rồi? Đây là tình huống gì???

Nhớ đến ánh mắt người nọ lúc này mơ mơ màng màng chưa tỉnh ngủ, trong lòng hiểu ra vài phần, hóa ra không phải do mình đi lầm, mà là...

Tiêu Minh Phàm có chút xấu hổ, lúc này nghĩ nên làm như thế nào?Xem tiểu hài tử này ngủ rất ngon, ôm áo khoác của mình lộ ra nụ cười nhợt nhạt, Tiêu Minh Phàm nghĩ chẳng lẽ mình phải đi tìm giường cậu ta rồi ngủ sao?Không không, như vậy thật không lễ phép, vậy chẳng lẽ mình phải ngồi phía dưới cả đêm? Như vậy thật ngu ngốc đi.

Càng nghĩ, Tiêu Minh Phàm quyết định nên đánh thức đứa nhỏ này,:"Uy uy, cậu tỉnh tỉnh." Thanh âm có chút nhỏ do sợ đánh thức người khác.

“Àn... Dừng vớ.”Nhẹ nhàng trở mình, Trầm Lập Thu bắt mắt, lâu lâu nói.

Cơ thể mình càng chống lên, tiểu hài tử này càng xoay người, lưng đã sắp đụng tới thành giường, Tiêu Minh Phàm thống khổ duy trì tư thế này, giường cứng thật sự rất nhỏ, bản thân nằm một mình đã không thẳng được thắt lưng, hơi cong một chút là có thể đụng và đầu giường, khổ như thế mà bây giờ còn phải mẹ nó chiều theo tiểu hài tử này nữa.

“Uy...Đồng học, cậu tỉnh tỉnh a, cậu ngủ sai giường rồi.” Không cam lòng, Tiêu Minh Phàm tiếp tục dùng tay nhẹ nhàng vỗ mặt người dưới thân, làn da rất trơn mịn nha. Nhưng mà Tiêu Minh Phàm hiện tại không rảnh mà nghĩ nhiều như vậy, bởi vì người dưới thân không kiên nhẫn nữa, chia tay trực tiếp ôm cổ của anh.

Thiếu chút nữa toàn thân đều đặt ở trên người anh, Tiêu Minh Phàm giây cuối cùng chặt vật lấy tay ra khỏi người mình, nhịn không được có chút tức giận, lại nhắc đầu lên, chợt thấy khuôn mặt tiểu hài tử gần trong gang tấc, ánh sáng mờ nhạt ngoài cửa sổ chiếu tới, rơi vào vẻ mặt yên tĩnh của đứa nhỏ, làn da nõn

nộn, cái mũi khéo léo động lòng người, cái miệng nhỏ nhắn hồng hồng ướt át, còn có khoe mắt nhắm lại, ẩn ẩn nhìn ra ý vị thỏa mãn, giống như đang ôm vật gì quý giá nhất.

Hơi thở đứa nhỏ đánh vào mặt mình, mang theo mùi sữa thơm tự nhiên, là do trước khi ngủ uống sữa sao? Tiêu Minh Phàm một bụng nóng giận tiêu tan, đứa nhỏ này, về sau sẽ rất mê người a.

Sau một lát mới ý thức được bản thân hiềm khi thất thần, xấu hổ ho nhẹ một tiếng, giật ra cự ly một chút, bàn tay vòng sau cổ mình rút ra, sau khi cách ra khoảng cách xa hơn chút lại bắt đầu nhẹ nhàng gọi dậy, nhưng mà đứa nhỏ kia do gặp mộng không có gối ôm gấu bự mà bất an vằn vẹo, không chút nào để ý tới.

“Ấy ấy!” Lập tức lấy tay ổn định người nọ, Tiêu Minh Phàm sợ tới mức cả người mồ hôi lạnh, xe lửa bắt đầu chạy, tiểu hài tử này vừa rồi thiếu chút nữa rớt xuống tay vịn. Không đợi Tiêu Minh Phàm hoàn hồn xong, tay chân tiểu hài tử lại quần lên, ôm chặt lưng hắn, vùi đầu vào trước ngực hắn, thỏa mãn rên rỉ một cái.

“Uy...” Tiêu Minh Phàm giờ phút này dở khóc dở cười, đứa gấu nhỏ này rốt cuộc là con nhà ai đây o()o

(Tác giả viết: (lll) , đứa gấu nhỏ này về sau là người nhà người a...)

Quan sát một chút, Tiêu Minh Phàm bắt gặp nét mỗi một trên mặt người nọ, đại khái hiểu ra đứa nhỏ này chưa từng chịu cực khổ, nhớ lại đủ loại hành động lúc trước của cậu, đây có lẽ là lần đầu tiên đi xe lửa đi, con phú quý nhà người ta a, quên đi. Cứ để cho cậu ngủ ngon giấc...

Gian khổ dịch chuyển tư thế, Tiêu Minh Phàm nằm bên ngoài, nghiêng người qua, đem tiểu hài tử ôm vào trong ngực mình, nhận mệnh đi.

Mà Trầm Lập Thu bởi vì được ôm lấy gấu bự, cao hứng hướng tới cọ cọ trong ngực, ngọt ngào ngủ tiếp.

Đáng thương Tiêu đại thần của chúng ta, vốn giường đã chật chội, một người nằm còn ngại nhỏ, hiện tại lại thêm sinh vật lớn như vậy, tuy nói nam hài thực nhỏ gầy, nhưng tốt xấu gì còn là một bé trai một thước bảy! Khung xương gì đó cũng không phải là nhỏ! Hơn nữa bản thân cao lớn một thước tám, bây giờ chen chúc nhau trên cái giường nhỏ! Đây không phải là muốn mệnh người sao o()o!!

Ngắm nhìn người nọ ngủ say sưa, Tiêu đại thần cũng chỉ biết thở dài.

4. Chương 4

Tiêu đại thần anh chiếm tiện nghi gì đó thật không phải là ông già đáng khinh sao 0.0

Thời gian: 6:00 ngày 31 tháng 12 năm 2012

Địa điểm: dao động ở địa phương nhỏ phía nam không biết tên trên xe lửa thùng xe số 10 giường 13.

Nhân vật:...

Xe bỗng dừng lại, Tiêu Minh Phàm ngủ không sâu tỉnh dậy, tiểu hài tử ngo ngoay gì đó trong ngực, ôm rất chặt, Tiêu đại thần phát hiện toàn thân cứng đờ. Toàn bộ chấn động đều đập trên người tiểu hài tử, chính mình bán thân lộ ra bên ngoài, tuy nói đây là xe lửa có điều hòa, nhưng ở mùa đông khắc nghiệt lại phô ra nửa người, nói không lạnh để hù ai chứ.

May mắn, hiện tại cả người gần ngay mép giường, lưng bịch can cần đau, chủ yếu là do không duỗi thân hơn hai giờ, cả người cương ngạnh như khối băng, cho nên không cảm giác được có lạnh hay không lạnh. Tiêu đại thần an ủi chính mình nhưng vẫn không nhịn được chua xót khóc, mẹ nó đây là cái gọi là chuyển du lịch tốt đẹp sao? Sát sát sát!!!!

Đầu óc mình bị lừa đá hay sao, vì cái lông gì phải quý dị ôm một người không biết tên hơn nửa đêm, mẹ nó coi như mình thích nam cũng không cần phải bụng đói ăn quàng như vậy đi!!!! Vả lại cho dù muốn đánh đã thực, ai lại cất lực không đi lấy lòng mà nằm ôm không quản chuyện gì a mẹ nó!!!!

Nghĩ như vậy, Tiêu mỗ nào đó trong lòng có chút tâm viên ý mã, cúi đầu nhìn tiểu hài tử làm hại mình trong ngực, Tiêu đại thần nhủ thầm, đại gia khổ cực cả đêm như vậy, đòi chút điểm lợi tức không quá phận đi...

[2: Tâm viên ý mã:âm chỉ cái tâm không đứng yên và cái ý phi nhanh như con ngựa, diễn tả tình trạng những ý nghĩ trong óc của con người biến chuyển rất nhanh]

Nhẹ nhàng ngậm đôi môi đầy đặn mượt mà kia, Tiêu Minh Phàm nghĩ, tiểu hài tử quả nhiên uống sữa, thật ngọt ngào... Vươn đầu lưỡi, chậm rãi mở ra đôi môi nhắm chặt, Tiêu Minh Phàm đột nhiên cảm thấy mình có chút cảm lòng không được. Hương vị ngọt ngào đánh úp tới, là hương sữa của đứa nhỏ.

Tiêu đại thần dùng tay trái nhẹ nhàng nắm cầm tiểu hài tử, khiến cho cậu mở miệng ra, Tiêu đồng học hài lòng nhếch khóe miệng, rồi sau đó không dè dặt như vừa rồi, mạnh mẽ dùng lưỡi quấy trong khoang miệng, dẫn ra cái lưỡi mềm mềm cùng nhau vũ động...

Có lẽ cảm thấy hô hấp không đủ, Trầm Lập Thu đồng học nhú nhú mày, không thoải mái hừ hừ một tiếng, nhưng do miệng bị lấp kín, chỉ có thể ngậm khê trong cổ họng, ngược lại mang theo chút hấp dẫn ám muội.

Tuy rất muốn tiếp tục, tư vị của tiểu hài tử làm cho người ta thực tủy biết vị, muốn ngừng mà không được. Nhưng Tiêu đại thần cũng biết hành vi của mình là không đạo đức, hung hăng mút vào môi đối phương một chút, Tiêu đại thần không muốn kết thúc nụ hôn ướt át này, lúc hai người tách ra còn kéo theo một tia chỉ bạc, làm cho Tiêu Minh Phàm theo bản năng liếm liếm môi, hồi tưởng dư vị vừa rồi...

[3: Thực tủy biết vị: ăn một lần rồi ghiền]

Trầm Lập Thu đồng học ở trong mộng rất không an ổn, cho rằng mình bị quỷ áp giường, bằng không làm sao không nhúc nhích được chút nào a. Mới vừa nãy còn cảm thấy khó thở, lần đầu tiên ngồi xe lửa sẽ không xui xẻo gặp quỷ như vậy đi QAQ!!!

Không tình nguyện mở mắt ra, song chường ôm ấp ấm áp mà hữu lực, hơi thở đều đều, Trầm Lập Thu lần đầu tiên phát hiện nguyên lai có gối ôm tốt như cục cưng gấu bự a thật thích, tiếp tục ôm xuống, không đúng. Đây là tình huống len sợi gì, mình không phải đang ở xe lửa đi về nhà sao, vậy đây là cái gì?...

[4: Len sợi: hiểu đơn giản là nó như “cái rắm”, “mới là lạ”]

Mạnh mẽ ngẩng đầu lên liền đụng phải cái gì đó cứng cứng, Trầm đồng học của chúng ta đau đến nỗi khóc nức nở, nước mắt ào ào chảy ra từ hốc mắt, toàn thân mình cao thấp đều bị giam lại chặt chẽ, ngay cả việc nghĩ muốn đưa tay xoa bóp đầu cũng không được.

Hai mắt nhắm lệ lưng tròn ngẩng đầu, Trầm Lập Thu liền thấy một khuôn mặt cau mày rất quen thuộc, cảm có chút hồng hồng, biểu tình xem ra cũng rất đau. Bất quá anh đẹp trai này là ai??

Trong đầu chuyển a chuyển, Trầm Lập Thu mới giật mình hô: “A!!!!!!”, nhưng bị đối phương lấy tay che miệng lại, chỉ có thể không tiếng động kháng nghị!!

Bất đắc dĩ nhìn tiểu hài tử này trợn mắt thật lớn, tay chân bắt đầu giãy dụa, Tiêu Minh Phàm sợ mình bị cậu dồn đến ngã xuống. Tuy nói ngã không chết, dù sao đây là giường nệm a! Chỉ có thể trầm thấp hạ thanh nói: “Tôi buông cậu ra, cậu đừng kêu lên, sau đó chúng ta hảo hảo phân tích tình huống hiện tại một chút!”

Nhìn đối phương nhãn tình thuần lương gật gật đầu, Tiêu Minh Phàm mới buông tay ra, chưa kịp rời đi, tiểu hài tử lại bắt đầu: “Uy!!!!!!”

Lại bất đắc dĩ bịt miệng người nọ, Tiêu Minh Phàm âm thầm quát: “Cậu đừng kêu nữa!!Kêu nữa tôi liền đánh cậu a!”

Đôi mắt hoảng sợ trừng to, Trầm Lập Thu đã nhận ra đối phương là anh đẹp trai giúp đỡ mình ngày hôm qua, mà thoát nhìn anh đẹp trai uy hiếp đánh mình không giống đang đùa giỡn a, cảm thụ được vòng ngực to lớn của anh đẹp trai sát ngực mình, có thể biết đáng người anh đẹp trai vô cùng tốt, nhất định là thường xuyên rèn luyện! Hữu lực như vậy, nếu đánh xuống người, mình có thể nhìn thấy mặt trời ngày mai sao?

Lệ bồn chồn tiểu hài tử nghĩ đến đây liền lại ủy khuất, anh đẹp trai lớn lên quả thật rất tuần tú, đúng vậy, người con trai Cao Lãnh chi hoa như thế vì cái lông gì nữa đêm đến giường của mình a, chẳng lẽ bề ngoài thoát nhìn anh tuần kỳ thật... là cái loại biến thái sắc ma sao QAQ! Mình tuy là nam nhưng anh đẹp trai cũng không thể bụng đói ăn quàng như vậy a, chẳng lẽ bởi vì tới giường nữ sinh bị chộp được sao? Chính

mình nhìn sao cũng không phải loại anh đẹp trai cảm thấy hứng thú a, nam sinh giường bên cạnh trắng trắng nộn nộn phiêu phiêu lượng lượng như thế anh đẹp trai không tìm hần vì cái lông gì tìm cậu a QAQ

[5: Cao Lãnh chi hoa []: mặt chữ ý chỉ bông hoa cao cao trên đỉnh núi, nếu là hoa trên núi cao, vậy rất khó nhìn từ xa. Cho nên nghĩa rộng nghĩa là chỉ người hay sự vật tốt đẹp khó tiếp cận được, chỉ một loại cao quý, vẻ đẹp xa xôi với hiện thực cuộc sống không có cách nào chạm tới. (theo Baidu)]

Lỗi suy nghĩ thiên mã hành không cuối cùng dừng lại khi anh đẹp trai buông tay che miệng ra, Trầm Lập Thu đồng học ai oán nói: “Anh đẹp trai anh vì cái gì tới giường của ta o()o” ủy khuất trong giọng nói làm người ta không nhẫn cũng nghe tiếp.

[6: Thiên mã hành không: (theo JackReacher) ý tưởng, suy nghĩ dồi dào, phong phú, không bị bó hẹp]

Không nghĩ những lời này làm anh đẹp trai tặc mao: “Kính nhờ, đây là giường của ta được không!!!!”

“A?” Ngơ ngác nhìn anh đẹp trai, Trầm Lập Thu nghĩ thầm... Xong rồi xong rồi, anh đẹp trai cứ nhiên đem mình lên giường của anh là muốn làm gì mình?? Chẳng lẽ anh trai OOXX người xong còn muốn ở địa bàn của mình?

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Thỉnh thoảng trùng tử, dư vị trên xe lửa còn chưa tan biến hết, đầu óc bây giờ còn hỗn loạn, cho nên câu chỉ ra sai lầm gì đó -0-

5. Chương 5

Đại hôi lang vươn ra ma trảo và chú cừu non chờ bị bắt đi

Vừa thấy biểu tình này của tiểu hài tử, Tiêu Minh Phàm biết đối phương đang suy nghĩ cái gì, nhin xuống xúc động muốn đỡ trán rít gào, Tiêu Minh Phàm tận lực đè thấp giọng để tránh đánh thức những người khác, oán hận nói: “Cậu quên hết chuyện tối qua rồi sao? Sát, chính cậu mơ hồ ngủ lên giường tôi ngủ a, tôi gọi kiểu gì cậu cũng không để ý, còn sống chết ôm chặt tôi không chịu buông ra!”

“... Ách?” Hình hình như... là có chuyện này sao? Trong mộng cảm giác có tiếng động nào đó làm mình khó chịu, cuối cùng tiếng động đó im bật, bản thân mình cũng lâu rồi không ầu yếm gấu bự...

“Người đó...” Thanh âm có chút kích động, lời nói còn chưa dứt đột nhiên người nằm giường đối diện ngáy lên, hơn nữa còn xoay người trở mình quay mặt về phía hai người bên họ, mở miệng bắt đầu hít một tiếng, có xu hướng sắp bị đánh thức, hai người ngừng thở, đôi mắt to trừng đôi mắt nhỏ... Sợ tiếng thở quá mạnh sẽ làm cho ông chú tỉnh dậy.

Trầm Lập Thu: QAQ tình huống khó coi như vậy nếu như bị người nhìn thấy có thể bị bắt được rồi cho ngâm ***g heo hay không...

Tiêu Minh Phàm: Cái miệng mở này, đôi mắt trước mặt chớp chớp... Chết tiệt, lại nhớ tới hương vị vừa rồi, muốn ăn thêm lần nữa...

Hơi thở ông chú lại trầm trọng, tiếng ngáy dần dần vang lên, Trầm Lập Thu thở phào một hơi, đảo mắt bắt gặp đối phương đang nhìn mình chăm chăm không chuyển mắt, không biết tại sao tự nhiên cảm thấy có chút khô nóng, xấu hổ dờ dờ, Trầm đồng học không được tự nhiên nói tiếp lời vừa rồi “Ai bảo anh gọi tôi không tỉnh a hửn đần...” Rồi sau đó xoàn xoạc xoàn xoạc bỏ xuống giường đi mất.

Trong ánh bình minh buổi sớm, Tiêu Minh Phàm nhìn thấy lỗ tai phỉm hồng của đối phương sáng lên, thật là đáng yêu, nhìn đối phương bỏ xuống giường mình, Tiêu Minh Phàm quay đầu nhìn về mặt trời đang mọc, khóe miệng kéo lên một độ cung thật đẹp, thầm nghĩ: chuyến du lịch này, có lẽ sẽ có cái gì đó ngoài ý muốn. Mà cái ngoài ý muốn này, bản thân mình tựa hồ không chán ghét.

“Đã dậy rồi?”

Đang trở về từ phòng rửa mặt, Trầm Lập Thu chợt nghe được tiếng ai đó. Ngẩng đầu lên liền thấy anh đẹp trai đang ngồi trên giường cậu. Không có ảo giác, đây là tình huống quái quỷ gì!!! Nghĩ đến một màn sáng sớm, Trầm Lập Thu lại đỏ mặt lên, sững sờ đứng tại chỗ không biết nên bước tới hay là lui ra phía sau.

Tiểu hài tử cầm tạp chí phim hoạt hình và bao đồ dùng rửa mặt đứng ở lối đi nhỏ, hai nhúm đuôi không nghe lời vểnh lên phía sau, áo len đan bằng tay màu trắng mờ in hình gấu trúc rất được yêu thích, ánh mặt trời vừa lúc chiếu vào người của cậu. Nhìn đến đây, Tiêu Minh Phàm nở nụ cười...

“Tiểu bằng hữu...Cho qua cho qua.” Phía sau truyền đến giọng nữ dễ nghe, Trầm Lập Thu quay đầu liền nhìn thấy nhân viên phục vụ đang cầm một cái túi ni-lông màu đen, hình như tới dọn rác. Thoáng nhìn anh đẹp trai cười càng vui vẻ, Trầm đồng học mặt nóng lên, nhỏ giọng đáp lại: “Tôi không phải tiểu bằng hữu QAQ”

“Phốc!” Thấy anh đẹp trai nhin không được cười ra tiếng, ngay cả nhóm cô chú ngồi quanh đó nghe được cũng đều nở nụ cười, mặt của Trầm Lập Thu đồng học hoàn toàn có thể chiêm trúng gà. Quần bách quay về giường mình, cũng không nhìn tới biểu tình của anh đẹp trai, Trầm đồng học thầm muốn kiếm cái hóc nào chui vào cho xong.

Ngồi một hồi lâu, Trầm Lập Thu thấy anh đẹp trai ngồi ở ghế dựa trước giường mình không cử động gì, trong lòng không khỏi oán niệm, anh làm chi mà cứ ngồi ở đó a tôi nhìn thấy anh liền tâm phiền a anh có thể đi hay không a tôi muốn đi xuống ăn mì ăn liền a hỗn đản kia!

Đương nhiên, oán niệm này Tiêu Minh Phàm không nghe được, có lẽ nếu anh nghe được, ngược lại còn trêu chọc tiểu bằng hữu thêm cũng không nhất định.

Cuối cùng nhin không nổi, Trầm Lập Thu tìm tòi trong cái ba lô gấu nhỏ bảo bối của mình, lấy ra hộp mì Khang sư phụ vị sườn heo dưa cải bỏ xuống giường, cách anh đẹp trai khoảng một cái bàn, chuẩn bị công tác sẵn sàng. Đang chuẩn bị xé mở giấy hộp mì, cổ tay Trầm Lập Thu liền bị mạnh mẽ nắm lấy, Trầm Lập Thu hoảng sợ ngẩng đầu lên, thấy anh đẹp trai đứng trước mặt mình. Còn chưa kịp mở miệng, chợt nghe thấy anh đẹp trai nói trước:

“Cậu ăn cái này? Bỏ đi, đi theo tôi tới nhà ăn. “

Nói xong cũng không cho đối phương phản đối, cầm lấy hộp mì ăn liền chưa kịp mở ra ném về giường Trầm Lập Thu, sau đó nói với nữ sinh đối diện giường Trầm Lập Thu: “Phiền bạn trông giúp đồ đạc, chúng ta đi ăn cơm.”

Nhận được câu trả lời đồng ý của nữ sinh mặt đỏ, Tiêu Minh Phàm hài lòng cầm tay người nào đó dắt tới toa xe nhà ăn. Trong lúc đó, Trầm tiểu bằng hữu hoàn toàn không có năng lực phản kháng, ngay cả việc phản bác cũng quên mất. Tiểu trảo bị lôi kéo tiếp xúc với làn da thịt ấm nóng, tim bất giác đập nhanh hơn, ở trong đám người đông nghịt, người đằng trước nói gì đó, khiến cho Trầm Lập Thu cảm thấy mình như trong mộng.

Cho đến khi thần trí của Trầm đồng học hồi phục trở lại, đã thấy mình đã bị kéo đến ngồi ở nhà ăn, người bồi bàn cười tươi như hoa nở đang cầm thực đơn chạy như điên tới phòng bếp.

“Uy, anh người này sao lại không lễ phép như vậy” Giận dữ trách móc, tuy hiệu quả không lớn cho lắm.

“À...” Thỏa mãn nhích gần về phía sau, Tiêu Minh Phàm duỗi tay chân một chút, nói: “Quả nhiên ở không gian chật hẹp kia quá lâu, bây giờ tới đây ngồi cảm thấy thật rộng lớn. Người nói xem.”

“Đúng vậy, bây giờ cảm thấy nơi này thật rộng...” Cho nên, khinh địch bị chuyển đề tài đi như vậy rốt cuộc là lỗi của ai ==

“Hôm nay ánh trời thật tốt.” Tiếp tục chuyển đề tài.

“Đúng vậy, đã lâu không thấy ánh trời sáng lạn như vậy.” Nhìn ra ngoài cửa sổ, Trầm Lập Thu cười nói.

“Đúng vậy, phương Bắc bây giờ rất lạnh, khắp nơi đều là tuyết, ngay cả mặt trời trở nên ủ ám.”

“Ồ ngoài phương Bắc thật sự rất kinh khủng...”

Đề tài không kiểm soát được đã lệch ra khỏi quỹ đạo thật xa... Cho đến khi thức ăn được mang lên, cho đến khi ăn xong rồi, Trầm đồng học vẫn chưa phát hiện, vấn đề mình muốn hỏi chưa hỏi được, cùng với lời cảnh cáo không được ăn đồ của người lạ gì đó của mẹ và Lý Mặc đã quên đi không còn một mảnh.

Ngoại trừ đồ ăn trên xe lửa đắt tiền đến dọa người, ngoại trừ hương vị không gì mới lạ, ngoại trừ người nữ phục vụ thường liếc qua bên này với ánh mắt mờ ám, bữa cơm này cũng được xem là cực kỳ hoàn hảo, Trầm Lập Thu đương nhiên cảm thấy việc không cần ăn mì ăn liền thật tốt, mà suy nghĩ gì gì đó trong đầu Tiêu đại thần, chúng ta đều không biết...

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

== Bài này so với bài khác ngày càng chậm hơn... Cho nên nói, viết đồng thời hai bài là do tôi tự gây khó dễ cho bản thân.

6. Chương 6

Điểm cuối cùng ở nơi nào...

Ăn của chùa phải quét lá đa, bỗng nhiên cùng ăn cơm trưa tốn nhiều tiền của người ta như vậy, Trầm đồng học trong lòng cảm thấy mình thiếu nhân tình. Đừng nhìn Trầm đồng học ở vài phương diện rất bạch, kỳ thực rất có lễ phép, biết không thể ăn của người khác mà không trả tiền, mặc dù Trầm đồng học có cùng anh đẹp trai bàn bạc AA quy tắc, nhưng mà bị ánh mắt anh đẹp trai ném tới dọa mất rồi, vì thế yên lặng theo sau anh đẹp trai trở về toa hành khách.

“Cậu khi nào xuống xe?” Trở lại toa xe, Tiêu Minh Phàm thấy không còn ghế trống, trên giường tầng toàn là những người đang đánh bài cần hạt dưa. Nhíu nhíu mày nhưng không nói gì, trái lại hỏi một câu như vậy.

“A? Ừm, có lẽ đúng mười giờ tối là tôi xuống, nếu tôi không trễ giờ.” Hiển nhiên Trầm đồng học đang ngơ ngẩn đầu đầu thật biết mình biết ta.

“...” Trầm mặc hồi lâu, Tiêu đại thần không nói gì.

“Cậu là học sinh phải không, lớp mấy?” Hơi dịch người về phía bên cạnh, Tiêu đại thần nhìn người người đi lại trên xe, theo bản năng giữ lại tiểu hài tử đang định né ra.

“Ừm... Năm thứ hai đại học.” Ngoan ngoãn để người kéo lại, Trầm đồng học được hỏi liền trả lời.

“Ở Bắc Kinh một mình?”

“Ừm...”

“Ở trường nào?”

“B đại...”

...

Nói hồi lâu, thấy tiểu hài tử đứng một chỗ, hơi dựa vào người mình, Tiêu Minh Phàm không hỏi tiếp mà nói: “Cậu leo lên giường trước đi.”

“...” Có chút nghi hoặc, Trầm Lập Thu ngược lại không hỏi nguyên do mà nghe theo, sau đó đầu nhìn về phía lối đi nhỏ bên này, muốn nhìn nhìn xem anh đẹp trai làm gì.

Tiêu Minh Phàm cái gì cũng không làm, chỉ tùy ý thay đổi tư thế, đứng dựa vào cửa sổ xe, hai cánh tay khoanh trước ngực. Trầm đồng học đại khái đoán được đối phương sợ mình đứng một chỗ, trong lòng ấm áp.

Vì thế Trầm đồng học chủ động hỏi đối phương vài chuyện, sau đó biết đối phương thật ra là đàn anh của mình, học trên mình vài khóa, bây giờ đã có việc làm.

Không hề để ý đến cái gì riêng tư, Tiêu Minh Phàm đều trả lời hết, cuối cùng không nghe thấy âm thanh nào nữa, ngẩng đầu lên mới phát hiện tiểu hài tử đã tựa vào đầu giường ngủ mất.

Trong lòng buồn cười, nhưng không định quấy rầy, mà là ngồi vào ghế dựa vừa được bỏ trống, chống tay nhìn ra ngoài cửa sổ, chốc chốc lại xem về mặt ngủ bình thản của tiểu hài tử, nhẹ nhàng nở nụ cười, trong xe vẫn còn tiếng người ồn ào, bài hát không biết tên phát ra từ loa phát thanh, toàn bộ tựa như phim điện ảnh thời xưa. Không màu sắc, không đánh bóng.

Xinh xịch, âm thanh vang lên theo quỹ đạo đều đặn, như khúc hát ru thường nghe, khiến cho người khác muốn ngủ tiếp, nhưng mà sau khi ngủ dậy, các khớp xương toàn thân sẽ kháng nghị, đây là báo ứng a -. –

Trầm đồng học tỉnh dậy hơn nửa ngày mới hồi phục lại, trên xe lửa càng ngủ càng thấy mệt a, tác giả không có gạt người.

Xoa xoa cái đầu có chút nặng nề, Trầm đồng học cầm di động lên nhìn đồng hồ, qua sáu giờ chiều rồi, mình sao ngủ nhiều như vậy.

Trước khi ngủ mình có quên chuyện gì không ta??

“Dậy rồi?” Ngay lúc Trầm đồng học đang xoắn xuýt hết sức, một giọng nói thành linh vang lên.

“...” Trầm Lập Thu có chút kinh ngạc nhìn anh đẹp trai ngồi cách đó không xa, hoặc là nói người ngay trước mặt mình, ngây người ra. Anh đẹp trai ngồi đó từ trưa đến giờ?

“Sao vậy? Còn chưa tỉnh hẳn?” Thấy tiểu hài tử ngây người, Tiêu Minh Phàm thấp giọng bật cười.

“A? Không, không, anh đẹp trai anh sao còn ở đây?”

“Tôi không ở đây thì ở đâu? Được rồi, xuống ăn cơm chiều.”

“Tôi... không muốn ăn, đầu hơi nhức.” Xoa xoa đầu, Trầm Lập Thu khó xử nói.

“Làm sao vậy? Cảm thấy không thoải mái?” Bất gặp nét mặt không che dấu được trên mặt Trầm đồng học, Tiêu Minh Phàm nhú nhú mày.

Tiểu hài tử lần đầu tiên ngồi xe lửa tự nhiên là chịu không nổi, không gian nhỏ hẹp, tiếng người ồn ào không ngừng, dòng người chen chúc đông đúc, mấy điều này cũng không phải chính yếu, chỉ sợ không khí lưu thông không tốt, chuyện cảm cúm phát sốt là thường xuyên xảy ra. Thân thể hiện tại của tiểu hài tử xem ra không ổn.

Đưa tay sờ trán tiểu hài tử, Tiêu Minh Phàm lẩm bẩm: “Hay phát sốt rồi?”

“A...” Thời điểm bàn tay nóng ấm của người nào đó chạm vào trán, tiểu hài tử bất giác đỏ mặt xấu hổ nóng lên, người nào đó lại cố tình sờ loạn nhiều hơn.

“Ừm... Không có phát sốt, hơi âm ẩm, cậu mặc áo khoác vào, đừng để bị cảm.” Làn da trơn nhẵn, thật tốt. Người nào đó hài lòng ăn đậu hủ, tối qua sờ không đủ a.

(Run rẩy... Tên đại sắc lang này!!!! Dưới ngòi bút của tôi sao lại xuất hiện tên công đáng khinh như vậy chứ!!!!)

“Nếu không muốn ăn gì, vậy ráng chịu đựng một chút, chờ đến khi về nhà, cậu kêu cha mẹ làm vài món ngon cho cậu ăn.” Buông tay ra, Tiêu Minh Phàm ngồi xuống vị trí cũ.

“A... Anh đẹp trai anh ở chỗ nào.” Trầm đồng học dịch chuyển một chút, chọn tư thế nằm sắp thoải mái, hai tay chồng lên nhau đỡ cằm, thích ý hỏi.

“Ha ha, tôi hả...” Người nào đó cười cười nhưng thật ra trong lòng có nút thắt.

“Cái gì 0.0?” Thật tò mò nha...

“Tôi cũng không biết...” Thở dài, Tiêu Minh Phàm thật không có nói dối, chuyến đi lần này, tuy bảo là mua phiếu xe đến trạm cuối cùng, nhưng bản thân anh không biết xuống xe ở đâu, lại nói, chuyến du lịch lần này chỉ là lấy cớ, anh có chết cũng không nghĩ bản thân mình tới đại một nơi nào đó, như đồ ngốc mà giờ lên máy ảnh, chỗ này chụp một chút, đằng kia chụp một lát, 2B nào lộ hết cả hàm răng trắng.

(2B giống như “Say Cheese”)

“Hứ!” Anh đẹp trai lòng dạ hẹp hòi, cậu cái gì cũng nói cho anh ta biết, anh ta lại giấu diếm như vậy, thật sự rất hẹp hòi hẹp hòi! Cậu lại không làm gì anh ta được.

Quay đầu sang chỗ khác, tiểu hài tử nào đó bĩu môi, không thèm nói tiếp. Bản thân sinh giận dữ.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

== Một chương nữa là xong rồi, ai biết tôi sẽ kéo dài đến khi nào

7. Chương 7: Kết Thúc

Mười giờ tối, loa phát thanh thông báo trạm dừng tiếp theo chính là nhà của Trần Lập Thu, Trần đồng học cầm lấy ba lô gấu nhỏ của mình, lặng lẽ xem Tiêu Minh Phàm đang giúp cậu lấy hành lý trên giá cao.

Nhảy xuống cái thang, Tiêu Minh Phàm vỗ vỗ nếp nhăn quần áo, nhìn người nào đó hiếm khi an tĩnh trầm mặc, nhu thuận ôm ba lô trước ngực, đầu hơi cúi xuống, lộ ra cái cổ trắng nõn chọc người trêu mến.

Buồn cười xoa xoa đồng lông xù kia, “Sao cứ im lặng như thế? Không cảm ơn nói lời tạm biệt sao. Sắp đi rồi đó.”

“Anh đẹp trai...” Chết chết, mới đùa một chút mà hai mắt tiểu hài tử này đắm lệ mơ hồ rồi.

“Ai ai, cậu đừng khóc a, tôi chỉ giận một chút thôi.” Nâng tay lên cũng không được mà buông tay ra cũng không nên, Tiêu Minh Phàm không biết từ đâu lấy khăn tay đưa qua, không ngờ tiểu hài tử ghét bỏ gạt đi, trái lại cảm thấy ủy khuất.

“Anh đẹp trai, sau này còn có thể gặp anh nữa không?” Càng nói càng ủy khuất, sụt sịt sùi sùi đến nỗi rất có xu hướng khóc to lên.

“Ha hả, cậu sao...” Không nói tiếp, Tiêu Minh Phàm cười ôm lấy người đang nức nở.

Không nghe được đáp án như dự đoán, Trần đồng học mũi giật giật, trong lòng không thoải mái, toàn bộ nước mũi nước mắt lấy áo người kia chùi hết, sau đó đẩy anh ra, tức giận kéo đồ đạc mình bước đi. Nhưng mà cục cưng a, hai cái hành lý cỡ bự của cưng đâu ==

Nhìn tiểu hài tử ngốc nghếch cố gắng nhếch người kéo theo một cái hành lý đầu tiên ra cửa xe, Tiêu Minh Phàm không tới giúp đỡ như thường lệ mà đến giường của mình, chứng kiến anh đẹp trai như vậy, Trần Lập Thu càng thêm ủy khuất, anh đồ người xấu, có cần phải tuyệt tình như vậy không, không phải là chỉ ăn đồ ăn trưa của anh một chút thôi sao! Vả lại đó là do anh mời tôi, cũng không phải tôi muốn. Ngay cả lời từ biệt cũng không nói, tôi ghét anh cho chết luôn o()o Tôi không bao giờ... muốn gặp anh lần nữa!

Nhưng khi ngẫm lại, sau này không thể gặp được nữa, trong lòng khổ sở sâu thêm một tầng. Dứt khoát kéo đi tiếp cái hành lý thứ hai, tức giận đi về phía trước. Không bao giờ... quay đầu lại nhìn người nọ nữa, nhưng mà thời điểm đi tới góc ngoặt, nhìn không được nhìn thoáng qua lối đi nhỏ, không thấy được người muốn gặp, nước mắt đột nhiên muốn rơi xuống.

Đầu rụt vào trong khăn quàng cổ, lông mi cụp xuống liên tục ngăn chặn nước mắt, Trần Lập Thu lí nhí nói tiếng cảm ơn đối với chị nhân viên phục vụ giúp đỡ mình đem hành lý xuống xe.

Chị nhân viên phục vụ trong lòng liên tràn đầy tình thương của mẹ, nói: “Tiểu bằng hữu phải chú ý thân thể a, cảm cúm không phải là chuyện nhỏ, có người nhà tới đón không? Em sao lại đem theo nhiều đồ đạc như vậy a?”

Ngoan ngoãn gật đầu không nói gì, tâm tư đã sớm bay về người nào đó. Thấy tiểu bằng hữu như thế, nhân viên phục vụ cũng không định nói gì thêm, xoay người đi giúp những khách khác lấy hành lý xuống.

Trần đồng học cúi đầu không ngừng kéo hai cái hành lý to, cố gắng không chặn đường người khác, nhưng người xuống xe thật nhiều, chen tới chen lui, tiểu hài tử nhanh chóng bị kẹt trong đám đông.

Trần ngập trong lòng đều là những dè nén khiến cõi lòng khó chịu như cảm giác muốn nôn khan.

Một ông chú khiêng một cái túi lớn vội vàng đi qua, lúc đi tới tiểu hài tử có vẻ bất ổn liền đứng phải tiểu hài tử một chút, Trầm đồng học không kịp phản ứng đã bị một người nào đó kéo rường hành lý muốn qua làn xe bên phải làm ngã, thôi rồi thôi rồi, hy vọng không bị ngã chết.

Nhắm mắt nghênh đón cú va chạm xuống đất, đau đớn trong tưởng tượng không truyền đến mà ngược lại là vòng ôm ấm áp và hơi thở quen thuộc, Trầm đồng học mở mắt ra liền thấy được người quen thuộc kia.

“Anh... đẹp trai?” Tiểu hài tử ngơ ngác không biết nói cái gì, đầu óc tựa hồ không đủ dùng a...

“Ha ha, sao lại bày ra vẻ mặt này? Không muốn nhìn thấy tôi sao?” Tiêu Minh Phàm trái lại vẻ mặt cười đến sáng lạn nhìn người trong lòng ngực mình.

“Anh... tại sao ở đây?” Trầm đồng học vẫn không ý thức được hai người con trai tại khu vực công cộng ôm ôm ấp ấp mang theo ý vị như thế nào.

“Tôi sao không thể ở đây?” Nhéo nhéo bàn tay nhỏ bé đang nắm lại lạnh ngắt, Tiêu đại thần mặc dù không ngại một mực ôm xuống, nhưng vẫn đau lòng tiểu hài tử. Đỡ người dậy, tiếp đó lấy ra bao găng tay tự tay đeo cho cậu, nhìn người xung quanh ít đi nhiều, nhéo nhéo mặt tiểu hài tử, cười nói: “Đừng ngăn người nữa, đi thôi.”

Sau đó kéo hai cái hành lý to đi về phía trước.

Trầm đồng học thấy đối phương đi thật xa, lúc này mới kịp phản ứng đuổi theo, nhưng đầu vẫn như lọt vào trong sương mù.

“Được rồi, cậu ở đây trông chừng hành lý, tôi nâng cái này xuống trước.” Bố trí tiểu hài tử đứng vững ở cầu thang lối đi nhỏ, Tiêu đại thần mới nâng một cái hành lý đi xuống, sau đó lại chạy tới nâng cái khác, sau khi làm xong phát hiện tiểu hài tử vẫn sững sờ tại chỗ, không khỏi buồn cười, lớn tiếng kêu lên: “Còn thất thần làm gì a?”

Trầm đồng học lúc này mới từng bước từng bước đi xuống cầu thang, Tiêu đại thần thấy người tới bên cạnh mình mới kéo hai cái hành lý đi theo dòng người phía trước, thỉnh thoảng dặn dò: “Nhớ đi theo, đừng để bị lạc mất.” “Đi bên này, đừng để bị đẩy.”

Tiểu hài tử bây giờ mới nhận ra, anh đẹp trai thực sự xuống xe, anh đẹp trai còn giúp mình lấy hành lý, anh đẹp trai cũng xuống xe ở đây sao? Không phải nằm mơ?

Trong lòng nghĩ ngợi, tiểu hài tử bất giác hỏi ra, sôi nổi bên cạnh anh đẹp trai, toàn thân mặc trang phục động vật, mũ tiểu cầu trên đầu lắc lắc theo động tác, còn có cánh tay nhỏ bé vẫy tới vẫy lui, thực là một manh vật a.

Tiêu đại thần tâm tình không tồi nghe đối phương hỏi không ngừng, cái miệng nhỏ nhắn không hề ngừng lại, đôi mắt cong cong, thoát nhìn tâm tình rất tốt, anh không trả lời, trên mặt lộ ý cười không có một tia không kiên nhẫn, ngược lại là thần tình sủng nịch cưng chiều, nếu tình nhân trước kia nhìn thấy, phỏng chừng khóc đến chết đi, từ trước tới giờ, từ trước tới giờ bạn trai của người này chưa bao giờ có phúc thấy được biểu tình này đâu.

Người xung quanh đều đang sốt ruột về nhà, không ai chú ý đến hai người bên cạnh, so với những người đang vội vàng đi, hai người này như tản bộ. Hình ảnh rất tốt đẹp.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

== Trước đó không lâu tôi chỉ đăng trên JJ, cho nên thiếu kết cục, hôm nay mới xuất hiện.

8. Chương 8

== Kỳ thực, như thế nào còn lại một chương, bây giờ mới là kết thúc

Người con trai thỉnh thoảng nghiêng người áp sát tiểu hài tử vào tường, sợ cậu bị người đẩy đi, không chút nào để ý đến cánh tay của mình phải cản lại, thuận theo tiểu hài tử bước đi lúc nhanh lúc chậm.

Mà Trầm đồng học tuy ngoài miệng đã kể về người nhà mình, cuộc sống đại học của mình, trong lòng bắt đầu sôi ruột, bước chân cũng chậm dần lại.

Đi hết đoạn đường này sẽ tách nhau ra. Xem thái độ vừa rồi của anh đẹp trai, mình muốn gọi điện thoại, ngày nghỉ hẹn gặp nhau và vân vân đều là không thể, cái mình có được, chỉ là thời gian trên đoạn đường ngắn này mà thôi.

Tiểu hài tử mặc dù hơi thiên nhiên một chút nhưng không ngu ngốc, khi chen lấn bị đẩy đi gặp được anh đẹp trai, trong lòng đột nhiên hiểu được, nỗi niềm sung sướng kia, chính là thích. Mình, thích người này. Nhưng tiểu hài tử chưa bao giờ thích người nào không biết làm sao thể biểu đạt được tâm tình này, cũng hiểu rằng, tâm tình này không phải bình thường, nội tâm nhất thời phức tạp, bộ dạng mới vừa rất vui vẻ, hiện tại lại trầm mặc dần, không nói tiếng nào.

Tiêu Minh Phàm nghiêng đầu xuống nhìn người nọ im lặng, cười mà không nói. Tiểu hài tử này thật sự rất dễ đoán. Một chuyến hành trình, nhặt được một bảo vật, đây chính là lễ vật trời ban cho a.

Đem hành lý cuối cùng đặt lên cầu thang, Tiêu Minh Phàm nhìn những người đứng chờ trước cổng lan can, rồi đứng trước mặt tiểu hài tử, nâng cằm tiểu hài tử lên rồi cúi người xuống, cực kì tự nhiên chạm nhẹ vào cái miệng phẩn nộn nhỏ nhắn một hơi, cười cười nói: “Vì sao tự nhiên không vui.”

Chung quanh đều được gặp bạn bè gia đình người thân, mỗi người mặt mày đều tràn đầy vui sướng khi gặp lại, không có ai chú ý tới chuyện tình xảy ra trong góc kia. (Đương nhiên ngoại trừ tác giả *** nữ đáng khinh -. -)

Mặt Trầm đồng học đỏ lên giống như trứng tôm đun sôi, sững sờ đứng ngốc chỉ biết lắp bắp: “Anh...Tôi...Anh... Chúng ta...”

“Ha ha, vẫn không hiểu? Như vậy thì sao?” Nói xong, họ Tiêu nào đó lại đích thân hôn lại, nhưng không lướt nhẹ qua như lúc nãy mà hung hăng mút đôi môi của tiểu hài tử, liên tục liếm nhưng không luân đầu lưỡi vào, chỉ mút cho đến khi tiểu hài tử không còn không khí để thở rồi buông ra, cười ám muội: “Như vậy vẫn không hiểu?”

“Tôi...Tôi...” Tham lam hít thở không khí, tiểu hài tử không nói ra lời nào, ngơ ngác lấy tay xoa xoa đôi môi bị hôn qua, tìm lại đập không thể khống chế, điên cuồng nhảy lên, đây là cảm giác hôn môi... Có chút ngọt, có chút điên cuồng, có chút tư vị nói không nên lời, lại giống như hoa nở trong lòng, rực rỡ xinh đẹp.

Người con trai này, thật sự, có thể chứ?

“Không hiểu thì chúng ta lại thêm một lần đi.” Nói xong làm bộ muốn tiếp cận tiếp, Trầm đồng học bật người đẩy đối phương ra, mặt đã đỏ đến không thể đỡ thê.

“Ha hã, không đùa em nữa. Lần sau hôn môi nhớ phải thở.” Tâm tình thật tốt, chú cừu nhỏ đã vào tròng, không thể rời khỏi dễ dàng như vậy a.

“Còn thất thần để làm gì? Nếu không ra ngoài, anh nghĩ cha mẹ của em sẽ sôi ruột.” Tiêu Minh Phàm nhìn nhìn đôi nam nữ sôi ruột đứng ở phía cửa ra, đầu tiên xác định đó là cha mẹ của tiểu hài tử, tiểu hài tử rất giống mẹ, là con gái Giang Nam điển hình vui vẻ khéo léo. Không biết vừa rồi cha mẹ tiểu hài tử có thấy không, có điều, thấy cũng tốt, về sau đỡ phải giải thích với bọn họ, dù sao là do bản thân mình quyết định theo đuổi tiểu hài tử, của cha vợ mẹ vợ này sớm muộn gì cũng phải vượt qua.

Cũng không biết tâm tư tiểu hài tử đối với mình là như thế nào, là còn nhỏ không hiểu chuyện hay là nhất thời hứng khởi, bất quá mặc kệ, anh đã hạ quyết tâm, tiểu hài tử này cả đời đừng hòng trốn thoát khỏi lòng bàn tay của anh.

Trong lòng quyết định, trên mặt lộ ra nụ cười ấm áp, đón nhận tầm mắt của đôi vợ chồng: “Thưa bác trai bác gái, con là bằng hữu của Lập Thu, lần này đến đây đi chơi, thuận tiện đi cùng...”

Trầm Lập Thu, anh rút cuộc quyết tâm, đời này em không thể chạy đi, ngoan ngoãn chờ xem.

Cho nên, đây hoàn toàn là một câu chuyện xưa về một cái gốc manh và đại hôi lang, tiểu hài tử từ đầu đến cuối phần diễn nhiều nhất là gây người, mà đại sắc lang cứ như vậy giả trò gì gì đó với người ta, hoàn toàn không đáng tin a không đáng tin.

Tôi suy nghĩ, nếu đại sắc lang đáng kinh như vậy, có cần phải viết một cái H phiên ngoại hay không -. –
nhưng có vẻ như sẽ bị thương tích đầy mình a o()o

Toàn bộ đoạn văn ngắn chính là suy nghĩ miên man trên xe lửa, đó cũng hoàn toàn không có thật, tính cách gì đó chỉ là phù vân, tóm lại là một nam nhân thất tình đi chữa thương trên đường gặp một cái thiên nhiên mạnh vật, đối với người ta hôn đầu cảm mến hôn thứ hai định chuyện cả đời, dù sao tiểu hài tử là thiên nhiên ngốc, chậm rãi dẫn đường gì đó mới là tuyệt nhất có phải hay không.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Tân niên khoái hoạt -0-

——Toàn văn hoàn——

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cuoc-gap-go-tren-chuyen-tau-cuoi-nam>